

UM té la clau per a formar, o no, un govern de centre-esquerra

ARXIU / JOAN CELIÀ

Maria Antònia Munar, presidenta d'Unió Mallorquina, el partit que té la clau de la governabilitat de les Balears.

Era el 14 de juny, a la 1.30 de la matinada, quan el govern balear confirmava, després de cinc hores i mitja d'una lentitud desesperant, feta ben a posta, que no tenia majoria absoluta al Parlament balear ni a cap dels tres consells insulars. És a dir, que els 3 diputats d'Unió Mallorquina (en tenia 2) seran la clau de la formació del govern i del consell mallorquí. UM serà qui decidirà si hi ha govern de centre-esquerra, cosa més probable, o de centre-dreta.

Amb els 28 diputats, el PP es queda a dos de la majoria absoluta (30), i en perd tres dels 31 obtinguts el 1995. La sorpresa, i que en bona part ha causat la derrota conservadora, és l'excel·lent resultat del PSIB-PSOE, que amb 13 diputats per Mallorca i Menorca (a Eivissa forma part de la coalició progressista), en guanya un més respecte al 1995 per a aquestes dues illes. Els resultats contrasten amb les baixades pronosticades

per les enquestes. El bon resultat del socialisme es manté en consonància amb l'increment que han tingut a tot l'estat espanyol.

Qui s'alegrava de la pèrdua de la majoria absoluta del PP, bo i sentint-se tristos pels resultats particulars obtinguts, eren els del PSM-Entesa Nacionalista, que han perdut un diputat. Passen dels 6 que havien aconseguit el 1995 als 5 d'aquest 13 de juny. La tristesa de veure interrompuda una dècada de creixement constant era palesa a la seu nacionalista. Ho deia Pere Sampol: "Estam contents perquè amb aquests resultats s'obre la porta a un govern progressista a les Balears i als consells insulars, però he de reconèixer que, efectivament, esperàvem uns millors resultats que, sincerament, crec que ens mereixem".

Tampoc a Esquerra Unida-Els Verds la satisfacció no era total. La coalició (el 1995, EU i Els Verds havien anat per separat) esperava superar

els 3 diputats que EU havia aconseguit ara fa quatre anys, però, de fet, han obtingut els mateixos. De totes maneres, Eberhard Grosske destacava, per sobre de tota altra consideració, allò que considera un fet: que els pobles de les Balears, tots per separat i conjuntament, tant els formenters, com els menorquins, com els mallorquins, com els civissencs, han dit no a Jaume Matas.

Al PP no hi havia gaires alegries. La derrota havia estat considerable. Passen dels 31 diputats del 1995 a 28. És a dir, ni majoria absoluta a les Balears, ni majoria absoluta a cap dels tres consells insulars. Això significa que l'única possibilitat de continuar governant és un pacte amb UM que, a hores d'ara, es presenta molt difícil. La gran dificultat d'aquest pacte consisteix en el fet que dos dels tres consells (Menorca i les Pitiüses) han anat a parar en mans de l'esquerra; en aquestes condicions un hipotètic govern de centre-dreta (PP-UM) no podria aprovar els pressupostos amb el vot en contra de la majoria dels diputats d'aquests dos consells (tal com preveu l'article 26 de l'estatut). Això vol dir —o almenys aquesta era la impressió generalitzada el dia 14 a la matinada a Palma— que la probabilitat més alta és que el centre-esquerra (PSIB, PSM, UM, EU-Els Verds i Pacte Progressista de les Pitiüses) arribi a un pacte, que no serà fàcil. Si així fos, Francesc Antich, el candidat socialista seria el nou president de les Balears, el primer progressista després de setze anys interromputs de govern conservador.

ARXIU / RAFA GIL

Jaume Matas és el gran derrotat. Amb la pèrdua de la majoria absoluta, Matas ha perdut una bona part de les seves expectatives personals.

ARXIU / JOAN CELIÀ

Francesc Antich és el virtual nou president de les Illes Balears, si finalment es confirmava un pacte de centre-esquerra.

ARXIU / VICENT MARI

Pilar Costa és la cara del canvi. La seva candidatura unitària progressista ha guanyat les Pitiüses i ha fet possible el centre-esquerra a les Balears.